

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maxxus Group GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Globus Holding GmbH & Co. KG

Sentencja

Artykuł 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi proceduralnemu państwa członkowskiego, który w postępowaniu w sprawie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku z powodu nieużywania znaku towarowego nakłada na stronę powodową obowiązek przeprowadzenia analizy rynku dotyczącej ewentualnego używania tego znaku towarowego przez jego właściciela i przedstawienia w tym zakresie, w miarę możliwości, uzasadnionej argumentacji na poparcie tego wniosku.

(¹) Dz.U. C 228 z 14.6.2021

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Fuengirola (Hiszpania) w dniu 24 grudnia 2021 r. – NM / Club La Costa (UK) PLC, oddział w Hiszpanii, CLC Resort Management LTD, Midmark 2 LTD, CLC Resort Development LTD i European Resorts & Hotels SL

(Sprawa C-821/21)

(2022/C 171/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Fuengirola

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NM

Strona pozwana: Club La Costa (UK) PLC, oddział w Hiszpanii, CLC Resort Management LTD, Midmark 2 LTD, CLC Resort Development LTD y European Resorts & Hotels SL

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (¹):

Pytanie pierwsze. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, dokonywanie wykładni użytego w tym przepisie wyrażenia „kontrahent” w ten sposób, że obejmuje ono wyłącznie osobę, która zawarła umowę, w związku z czym nie może obejmować osób fizycznych lub prawnych innych niż te, które ją faktycznie zawarły, jest zgodne ze wspomnianym rozporządzeniem?

Pytanie drugie. Jeżeli wyrażenie „kontrahent” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono tylko osobę, która faktycznie zawarła umowę, w przypadkach, w których zarówno konsument, jak i „kontrahent” mają miejsce zamieszkania poza Hiszpanią, czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I można interpretować w ten sposób, że jurysdykcja międzynarodowa sądów hiszpańskich nie może wynikać z okoliczności, że w skład grupy przedsiębiorstw, do której należy „kontrahent”, wchodzi spółki z siedzibą w Hiszpanii, które nie uczestniczyły w zawarciu umowy lub które zawarły umowy inne niż ta, której nieważność jest przedmiotem roszczenia?

Pytanie trzecie. Jeżeli „kontrahent”, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, wykaże, że ma określone miejsce zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie w rozumieniu art. 63 ust. 2 tego rozporządzenia, czy można interpretować ten przepis w ten sposób, że tak określone miejsce zamieszkania ogranicza wybór, z którego można skorzystać na podstawie art. 18 ust. 1? Ponadto, czy można interpretować ten przepis w ten sposób, że nie ustanawia on jedynie „domniemania faktycznego”, ani że domniemanie to zostaje obalone, jeżeli „kontrahent” prowadzi działalność poza jurysdykcją swego miejsca zamieszkania, ani też że na „kontrahencie” spoczywa ciężar udowodnienia, iż istnieje związek między jego miejscem zamieszkania ustalonym zgodnie z rzezonym przepisem a miejscem, w którym prowadzi on działalność?

W odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r.^(?)....:

Pytanie czwarte. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, można interpretować art. 3 tego rozporządzenia w ten sposób, że postanowienia dotyczące ustalenia prawa właściwego – które są włączone do „ogólnych warunków” umowy zawartej przez strony lub które są zawarte w odrębnym dokumencie, do którego umowa wyraźnie odsyła i co do którego wykazano, że został on dostarczony konsumentowi – są ważne i mają zastosowanie?

Pytanie piąte. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, można interpretować art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia w ten sposób, że na przepis ten może się powołać zarówno konsument, jak i kontrahent?

Pytanie szóste. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia można interpretować w ten sposób, że jeżeli spełnione są określone w nim przesłanki, prawo wskazane w tym przepisie należy w każdym razie stosować z pierwszeństwem przed prawem wskazanym w art. 6 ust. 3, nawet jeśli to ostatnie prawo mogłoby okazać się korzystniejsze dla konsumenta w konkretnym przypadku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351 s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Málaga (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2022 r. – CAJASUR Banco S.A. / JO i IM

(Sprawa C-35/22)

(2022/C 171/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Málaga

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: CAJASUR Banco S.A.

Druga strona postępowania: JO i IM

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg, zgodnie z którym konsument, przed wszczęciem postępowania sądowego, powinien skierować pozasądowe wezwanie do wykonania zobowiązania, aby stwierdzenie nieważności określonego ogólnego warunku umownego z powodu jego nieuczciwego charakteru prowadziło do powstania wszystkich skutków w zakresie naprawienia szkody (w tym dotyczących kosztów postępowania sądowego) związanych z tą nieważnością zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, jest sprzeczny z prawem do skutecznego środka prawnego i z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) Czy okoliczność, że kryterium rozstrzygnięcia o kosztach (w tym o wszystkich kosztach związanych z postępowaniem sądowym) ustala się w zależności od tego, czy konsument skierował do instytucji finansowej uprzednie pozasądowe wezwanie do usunięcia wspomnianego warunku umownego, jest zgodna z prawem do pełnego naprawienia szkody i zasadą skuteczności prawa Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 reczonyj dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29